

Chương 51: Xin Lỗi

(Số từ: 3191)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

18:25 PM 08/06/2025

Harriet bắt đầu khóc.

Tôi có thể đối phó với những kẻ bắt nạt, nhưng tôi nhận ra rằng mình không biết cách xử lý một đứa trẻ đang khóc.

Tôi đưa Harriet, người đang khóc ở hành lang, đến phòng ăn và đưa cho cô mấy chiếc bánh macaron tôi có trong người.

Gì, gì cơ.

Cái cách tôi cố gắng dỗ dành một đứa trẻ đang khóc có vẻ giống như cách một ông già làm, nên tôi cảm thấy khá xấu hổ.

“Tôi sẽ không ăn đồ cậu cho đâu! Chúng bẩn quá!”

"Chúng không phải của tôi nhé, tiền bối cho tôi đấy?"

“Cậu đã chạm vào chúng! Nên chúng bẩn! Bỏ chúng đi, vứt chúng đi, tôi không ăn đâu!”

Harriet khóc nức nở. Phải làm sao đây, phải làm sao đây. Điều này giống như một người ông trêu chọc cháu mình quá nhiều vì chúng quá dễ thương và vô tình làm chúng khóc. Thật là vui. Dù đúng là tôi đã bắt nạt cô hơi nhiều.

Giống như cách những người lớn tuổi véo má một đứa trẻ chỉ vì chúng dễ thương. Rõ ràng là tôi sai. Aaa.

Tôi là người có lỗi ở đây.

"Thôi nào... Xin lỗi mà. Nè? Lỗi của tôi. Được rồi, thành thật xin lỗi. Đừng khóc nữa. Nhé?"

"Im đi! Cậu luôn trêu chọc, chọc ghẹo và bắt nạt tôi! Không ai làm vậy với tôi cả. Ngay cả cha, mẹ và các anh trai cũng không nói những điều như vậy với tôi, vậy tại sao cậu lại làm thế với tôi khi tôi không làm gì chứ?!" *Hứccccc!*

Tôi thở dài khi nhìn Harriet tiếp tục khóc.

"Nè, cậu cũng từng châm chọc tôi là tên ăn xin mà."

"Thì cậu là ăn xin mà?! Vậy tại sao cậu lại trêu tôi vì gọi một kẻ ăn xin là ăn xin chứ?!"

À, tôi không nên chọc cô thêm nữa. Nếu tôi nói thứ gì đó như "Tôi gọi cậu là đồ ngốc vì cậu thực sự là đồ ngốc" thì cô sẽ chỉ khóc nhiều hơn, nên tôi im lặng.

À, đúng rồi.

Tôi nhớ ra một phương pháp khác.

"Không, không phải tôi trêu cậu vô cớ đâu. Tôi nói với cậu là cháu dễ thương đúng không?"

“Hựccc... Hức?”

Tôi nhận được phản ứng từ đó. Cô nhìn tôi như thể tôi đang nói điều vớ vẩn.

Đúng, đúng là cô khó đối phó nhưng đôi khi cũng khá dễ thương.

"Nghĩ mà xem. Tôi chưa bao giờ gọi cậu là đồ khốn hay gì cả, hay tôi có gọi không? Tôi chỉ nói cậu dễ thương thôi. Gọi ai đó dễ thương là lời khen, vậy tôi trêu cậu ở đâu? Cậu gọi tôi là ăn xin, vậy mà tôi lại gọi cậu dễ thương. Tôi trêu cậu khi nào? Hả? Không phải cậu trêu tôi sao? Gọi cậu dễ thương là trêu cậu à?"

“Cậu véo má và cười nhạo tôi!”

"Không, tôi chỉ nghĩ cậu sẽ trông dễ thương hơn nếu làm vậy thôi. Thật sự rất dễ thương đấy? Hả?"

".....Nắc cục!”

Cô nhìn chăm chăm vào tôi trong khi nắc. Cô dường như đang suy nghĩ sâu xa. Tôi muốn nói thêm vài điều như sau:

“Bạn không phải đang để lộ thân phận của mình chỉ bằng cách nói rằng một đứa trẻ thấp kém như tôi không được phép chạm vào người bạn sao? Chúng ta là bạn học mà? Hả? Tôi không biết sau khi chúng ta tốt nghiệp thì sao, nhưng ngay lúc này chúng ta đều chỉ là học viên của Temple. Chúng ta giống nhau mà đúng không?”

Tôi định nói vậy, nhưng cô gái đó đang làm bầm điều gì đó. Nếu một người như cô nói với tôi điều như vậy, cô chắc chắn sẽ gặp rắc rối với giáo viên. Cô suy nghĩ một lúc rồi nhìn chăm chăm vào tôi.

".....Đừng chạm vào tôi bằng những bàn tay bẩn thỉu đó nữa."

Đó là điều cuối cùng cô khế làm bầm. Cô đã đỡ hơn rồi sao?

"Được rồi. Lỗi tôi. Tôi thực sự xin lỗi. Bây giờ ăn cái này và bỏ qua đi. Hừm?" Biểu cảm của cô dường như thay đổi một chút khi tôi tiếp tục xin lỗi.

Một kẻ bắt nạt tưởng chừng sẽ không bao giờ xin lỗi ai, nhưng lúc này lại đang làm vậy, nên thái độ của cô dường như thay đổi một chút.

Ý là, nếu một người như cô xuất hiện như vậy, thì xin lỗi không phải là điều đúng đắn sao? Ít nhất thì tôi cũng cảm thấy như vậy.

"Đây, tôi chưa bao giờ thử chúng, nhưng chúng chắc chắn sẽ ngon. Ăn đi."

Cô dường như không thoải mái khi tôi cứ đẩy những chiếc macaron về phía mình.

"Aaa... Aaa. Tôi không... Tôi không muốn... Thôi được rồi. Tôi sẽ ăn mà! Tôi đang ăn đây! Cậu giống bà tôi quá! Thật phiền phức!"

Cuối cùng, Harriet cầm lấy những chiếc macaron và rên rỉ như thể cô không còn lựa chọn nào khác ngoài việc ăn chúng.

À.

Tôi thực sự trông giống một ông già. Gì cơ? Tôi không thực sự già đến thế, nhưng tôi thực sự không biết cách nào khác để dỗ dành trẻ con đang khóc...

Vậy là tôi thực sự quá già rồi!

"Lúc này..."

Sau khi ăn những chiếc macaron, cô nói mà không nhìn tôi.

"Hử, lúc này?"

“Cậu không đau khi bị đánh à?”

"Đau chết đi được."

Tôi đã hồi phục, nhưng thực sự rất đau đớn. Đương nhiên là sẽ đau nếu bị đánh. Tại sao cô bé lại hỏi điều đó?

"Tại sao cậu vẫn tiếp tục chiến đấu nếu đau nhiều như vậy? Tại sao không đầu hàng? Nếu cậu không may mắn thức tỉnh Siêu Năng ngay lúc đó, cậu đã không thể thắng."

"Đúng vậy."

"Vậy tại sao cậu không đầu hàng? Cậu nói là đau mà."

Harriet dường như không hiểu tại sao tôi cứ đứng dậy để bị đánh hết lần này đến lần khác. Đương nhiên, tôi tiếp tục chiến đấu vì tôi biết mình có Siêu Năng.

"Chà, cậu đã bao giờ cảm thấy mình tuyệt đối không muốn thua một tên khốn nào đó cho dù phải chết chưa?"

".....?"

"Hắn ta là loại khốn nạn đó đối với tôi."

Hắn đã chiếm đoạt cuộc đấu của người khác với cái có muốn giáo dục đàn em của mình, và dù đối thủ của hắn chỉ là học viên năm nhất, hắn vẫn đánh đập tôi tàn bạo bất chấp hậu quả. Điều đó không đáng kính cũng không đáng ngưỡng mộ.

Tôi chỉ không muốn thua tên khốn nạn đó.

Đó là loại cảm giác tôi muốn thể hiện. Nó vừa giống sự thật nhưng lại hơi khác. Harriet suy nghĩ một lúc, sau đó nhếch mép cười và nói. “Cậu sẽ chết sớm đấy.”

"Nhưng tôi chưa chết mà."

Bây giờ là lúc cô lại “Hứ!” trước câu trả lời kỳ lạ của tôi.
".....Thật ra."

Harriet, người đã nhăm nháp những chiếc macaron một lúc, không cho tôi câu trả lời mà tôi mong đợi. “Cậu hơi...”

Hơi gì?

"Hơi..."

Harriet, người đã lằm bằm một lúc, đột nhiên đứng dậy khỏi chỗ ngồi. “Hứ! Tôi không biết, đồ ngốc!”

Và sau khi thêm một tiếng “Hứ!” nữa vào câu nói của mình, cô nhanh chóng biến mất khỏi tầm nhìn của tôi.

Đúng vậy.

Đôi khi có một tính cách dễ nhìn thấu như vậy cũng tốt.

Chỉ vì tôi thắng cuộc đấu đó không có nghĩa là mọi chuyện đã kết thúc. Siêu Năng của tôi vẫn còn ở giai đoạn đầu và tôi cần làm quen với việc áp dụng nó vào bản thân. Tự Ám Thị chỉ là vạch xuất phát, mục tiêu thực sự của tôi là Ma Ngôn.

Vì vậy, tôi quay trở lại phòng tập. Đến đó, tôi tìm thấy các NPC thường xuất hiện ở đây. Cliffman và Ellen.

Tôi chưa nói chuyện với Cliffman, nhưng tôi quen cậu ấy, vì tôi luôn gặp cậu ở phòng tập.

Ellen đang vung kiếm, nhưng dừng lại khi nhìn thấy tôi. Tôi tự hỏi liệu cô có điều gì muốn nói với tôi không, nhưng cô chỉ nhìn chăm chăm vào tôi.

Tôi có nên khoe khoang về chiến thắng của mình không? Hay tôi nên cảm ơn cô vì đã đề nghị làm người đại diện cho tôi? Tôi đang nghĩ xem mình nên nói gì với cô nàng...

Ellen chỉ bằng cảm vào một thứ gì đó.

Đó là một cái giỏ chứa đầy kiếm tập.

"Đó không phải là cách cậu nên chiến đấu."

Ồm.

Cô đang chuẩn bị cho một bài học khác sao?

Tuy nhiên, bây giờ không phải là lúc để yêu cầu được chúc mừng chiến thắng, khoe khoang về Siêu Năng của tôi hay cảm ơn cô đã huấn luyện.

Dù có chuyện gì xảy ra, cô sẽ luôn giữ nguyên như vậy, nên tâm trí hơi xáo trộn của tôi đã bình tĩnh lại. Tôi đã thắng, nhưng tôi cảm thấy mình chỉ mới khẳng định lại rằng mình vẫn còn một chặng đường dài phải đi.

Được rồi.

Vẫn còn một chặng đường dài phía trước.

Tôi cười toe toét trong khi cầm một thanh kiếm tập.

"Này, từ giờ sẽ khác đấy."

Mơ đi.

Tôi bị đánh toi tả.

Thứ Hai.

Tôi không ngừng luyện tập.

Tôi dậy sớm và tập thể dục với Adriana. Cô cũng tuyên bố rằng sẽ không hỗ trợ tôi bằng thánh lực nữa vì không có sự cấp bách nào trong việc tăng cường sức mạnh của tôi.

Đó là khi tôi nhận ra việc tập thể dục với sự hỗ trợ của cô tuyệt vời đến nhường nào. Tôi cảm thấy như chết đi được.

Sau đó, thói quen của tôi vẫn như trước. Tôi làm một ít đồ ăn với Ellen và ăn một chút trước bữa sáng, sau đó ăn sáng và đến lớp.

Tôi không còn được nạp thánh lực nữa, nên tôi không thực sự cần ăn nhiều như trước, nhưng tôi tập thể dục khá nhiều, nên tôi quyết định tiếp tục ăn một chút gì đó giữa các bữa ăn, dù không nhiều như trước.

Ellen vẫn đuổi theo tôi trong phòng tập, có lẽ nhiều hơn trước một chút, trong khi tôi hơi rụt rè hơn khi trả thù trong phòng ăn.

“Wow.”

Bertus, người trở lại Temple và đi thẳng đến lớp học vào thứ Hai, rất ngạc nhiên khi nghe về kết quả cuộc đấu từ các học viên khác. Người giải thích toàn bộ tình huống cho cậu không ai khác chính là Cayer.

"Reinhardt, không phải quá kinh ngạc sao?"

Ngay khi Bertus nghe lời giải thích của Cayer, cậu quay sang tôi.

"À, ừm."

“Dù người ta nói rằng cậu có năng khiếu vô hạn, nhưng Siêu Năng lại thực sự được bao gồm trong đó.”

Như thể xin lỗi vì đã đánh giá thấp tiềm năng của tôi, Bertus mỉm cười nhẹ nhàng. Trong số những người cảm thấy khá khó chịu khi tôi có thể thức tỉnh Siêu Năng, người cảm thấy khó chịu nhất là Heinrich von Schwarz, người đã từng đe dọa sẽ nướng tôi bằng sức mạnh của cậu ta.

Cậu ta cố gắng không nhìn tôi, như thể không công nhận tôi, người đã thức tỉnh Siêu Năng một cách nực cười như vậy.

"Th, thành thật mà nói, cậu ta chỉ khá may mắn..."

Cayer lằm bằm rứt rề bên cạnh Bertus, nhưng Bertus chỉ gạt đi.

"Thế à? Tôi thấy việc cậu ấy tiếp tục chiến đấu trong tình trạng đó còn đáng kinh ngạc hơn cả Siêu Năng của anh ấy."

"V, vậy sao..."

Cayer lúc đầu kể với cậu ấy rằng tôi bị nghiền nát hoàn toàn trước khi đột nhiên thức tỉnh khả năng của mình và thắng cuộc đấu. Cuối cùng, cậu ta chỉ mô tả tôi là một kẻ may mắn. Tuy nhiên, Bertus dường như đánh giá cao hơn việc tôi tiếp tục chiến đấu trong khi bất lực hơn là việc tôi thắng bằng Siêu Năng của mình.

Bertus ban đầu không đặc biệt quan tâm đến tài năng của Lóp Royal. Ngay cả khi họ xuất sắc, cuối cùng, họ cũng chỉ là những đứa trẻ. Vì vậy, dù cậu ngạc nhiên khi tôi có thể thức tỉnh khả năng của mình, nhưng cậu thực sự ấn tượng bởi việc tôi cứ đứng dậy dù bị học viên năm ba đó đánh đập liên tục.

Cậu quan tâm nhiều hơn đến trí thông minh và sức mạnh tinh thần, hơn là tài năng và sức mạnh thể chất.

Cậu biết rằng dù kỹ năng có tuyệt vời đến mấy, nó sẽ vô dụng nếu không có trí óc để sử dụng nó, và ngay cả khi một người đủ thông minh, nó sẽ còn vô dụng hơn nữa nếu không có bản lĩnh tinh thần để đối mặt với những nguy hiểm trước mắt.

Khoan đã, không phải tôi đang ngày càng tốt hơn trong mắt cậu sao? Ừm, một giây ở đó? Tôi có đang bị tẩy não ở đây không? Không phải việc nhận được quá nhiều sự chú ý từ nhân vật hai mặt mà tôi tạo ra này khá có vấn đề sao? Tôi sẽ không phải là một kẻ ngốc thực sự nếu tôi bị lừa trong khi biết cậu sẽ lừa tôi sao?

Làm sao tôi, người tạo ra, lại có thể bị dẫn dắt bởi chính tạo vật của mình? Tôi thảm hại đến vậy sao? Ngay khi tôi sắp rơi vào trạng thái mê sảng.

Keng!

Ai đó mở cửa và bước vào lớp học.

Đó là Art de Gartis, người thực sự là đối thủ của cuộc đấu.

Hắn đến cùng một nơi mà hắn đã xin đấu, mặc dù, lần này, là kẻ thua cuộc của cuộc đấu đó. Đương nhiên, vẻ mặt của hắn cũng khá vô hồn. Mọi người im lặng quan sát tình hình khi hắn đến gần tôi và cúi đầu.

"Tôi đã thua cuộc đấu, nên tôi sẽ thừa nhận lỗi lầm của mình, Reinhardt. Trong tương lai, tôi sẽ không có bất kỳ hành động nào liên quan đến những yêu cầu vô lý hoặc lăng mạ bằng lời nói đối với đàn em của mình. Tôi xin lỗi. Tôi vô cùng hối hận về những sai lầm của mình."

"....."

Thấy anh xin lỗi, tôi không thể không cảm thấy bức bối.

Một người đại diện chỉ là một người đại diện mà thôi. Giá của việc thua cuộc đấu không nhắm vào người đại diện, nên họ không cần phải trả cái giá đó.

Đó là lý do tại sao Mayarton, người thực sự đã giẫm đạp lên tôi, không đến xin lỗi tôi, bởi vì hắn chỉ là một người đại diện mà thôi.

Lẽ ra hắn nên đến vì lý do đạo đức, nhưng hắn đã không làm vậy vì cái tôi ngu ngốc của mình. Hắn có lẽ đã phàn nàn với Art về việc hắn không có lý do để đi. Hoặc có lẽ anh thậm chí không thể yêu cầu hắn đến.

"Được rồi. Thế là đủ rồi."

"Tôi xin lỗi."

Art, người ngẩng đầu lên, nhìn tôi và xin lỗi lần nữa.

Vẻ mặt anh chứa đựng vô số cảm xúc rất phức tạp.

Anh buộc phải chọn một người đại diện vì không thể vượt qua áp lực của các tiền bối và sau đó anh đến đây một mình mà không

mang theo Mayarton. Anh dường như cảm thấy có lỗi về tất cả những điều này.

Giống như Adriana và Redina đã nói, Art không phải là một người xấu xa đến thế.

Theo những gì tôi có thể biết, Redina có lẽ là người được tất cả các bạn học năm hai của cô ấy yêu mến. Tôi chỉ có thể tưởng tượng cô ấy đã khó khăn đến mức nào khi bị các tiền bối ép buộc đi giáo dục các đàn em.

Rõ ràng, các học viên năm ba hẳn đã ra lệnh cho cô ấy đi một mình. Họ hẳn đã cố tình chọn Redina, biết rằng cô ấy không thể nói bất kỳ điều gì tổn thương đến ai. Vì vậy, đây không hơn gì việc bắt nạt.

Cuối cùng, cô ấy đã đi làm điều này một mình với nỗi buồn trong lòng, phải làm một điều gì đó mà cô ấy hoàn toàn ghét bỏ, nhưng lại trở về sau khi bị một học viên năm nhất lăng mạ nặng nề. Tôi là người đã quá khắc nghiệt với cô ấy.

Từ góc nhìn của Art, điều này đã đủ để anh nổi giận. Tôi hoàn toàn hiểu. Rốt cuộc, họ chỉ là những đứa trẻ. Tôi đã thể hiện rất nhiều sự tức giận và chế giễu xấu xí đối với những đứa trẻ này, nhưng tôi không muốn hạ mình xuống mức độ của một kẻ ngốc sẽ thực sự ghét những đứa trẻ đó. Tuy nhiên, những kẻ như Mayarton thì thực sự đáng ghê tởm.

Art xứng đáng được tức giận.

Tôi thực sự đã không xử lý tốt chuyện này, nhưng tôi muốn bù đắp cho họ bằng cách nào đó. Rốt cuộc thì tôi cũng đã làm rất nhiều điều tồi tệ với họ.

"Tôi hiểu rồi. Tôi cũng đã làm nhiều điều không hay. Tôi xin lỗi, tiền bối."

Mọi người, kể cả Art, đều kinh ngạc trước lời nói của tôi. Art nhìn tôi một lúc, trước khi khó khăn mở miệng.

"Khi tôi thấy cậu kiên trì như vậy, tôi nhận ra mình thật đáng xấu hổ."

Một kẻ bất tài và ngu dốt như tôi lại có thể đứng vững và chiến đấu chống lại một tiền bối, trong khi anh không thể vượt qua những yêu cầu vô lý của chính tiền bối mình và phải nhường chỗ đấu cho một trong số họ. Và cuối cùng, anh phải chứng kiến tôi thắng.

Anh có nhận ra rằng có thể cần sức mạnh để vượt qua bất công, nhưng chỉ đứng lên chống lại nó thì không? Anh dường như hối hận vì cuối cùng đã không thể đứng lên chống lại sự bất công này.

Sau khi nói điều đó, Art quay lại.

Tôi cảm thấy cần phải xin lỗi Redina sau này nữa.

Không lâu sau, ông Epinhauser bước vào lớp học.

"Tất cả chắc hẳn đều biết rằng sẽ có một sự kiện nhất định bắt đầu vào thứ Hai tới đúng không?"

-Vâng!

Cuối cùng thì nó cũng đến.

Sự kiện chính của phần đầu. Lễ hội Chiến thắng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

*THẤY HAY CÁC BẠN CÓ
THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:*

BIDV

VIETQR

NGUYEN TIEN LUC

6910814828

BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực

SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo
mo

VIETQR

Thanks For Reading